

III | I. KALAND

- Anya, nem vagyok álmos. Olyan világos van kint.
- Besötétedett már, de ma este nagyon tiszta az égbolt, tele van csillagokkal, és ragyog a hold; ezért gondolod, hogy világos van. Nézd csak! Itt fekszik az ablakpárkányon valamelyik macska. Látod a körvonalait?
- Igen! Biztos tetszenek neki a csillagok meg a hold.
- Lehet, hogy azt hiszi sajtból vannak.
- Lehet, de nekem más gondolatom van, hogy miért nézi őket.
- Tudod mit? Ma este ebbe a történetbe kezdünk bele.

A TITOKZATOS HULLÓCSILLAG

Közeledett a nyár vége. A nap reggelente egyre tovább hagyta aludni Justint, és estéről-estére korábban tette ágyba a macskákat.

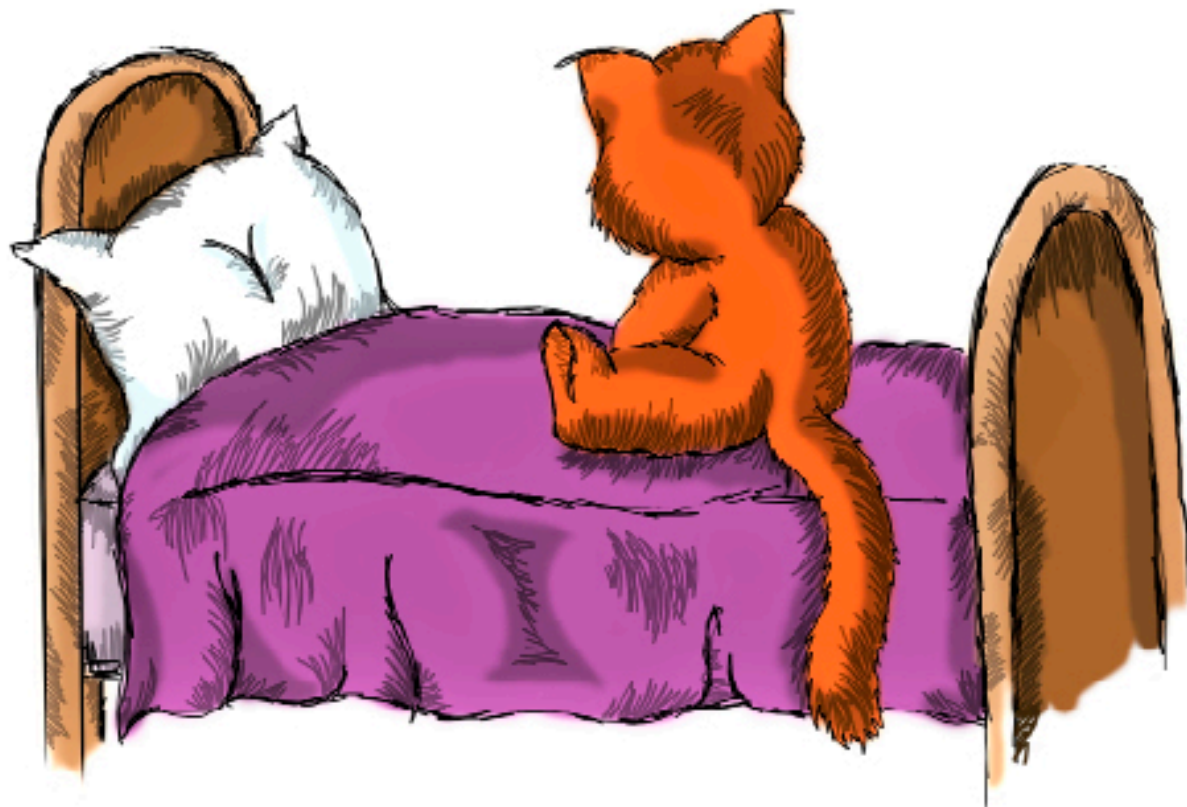
A Kis Vörösmacskát ez nem zavarta, mert nagyon szeretett elmélyülni a csillagokkal teli égbolt látványában. Mivel ágyikója szemben fekszik a hálószoba ablakával, kitapasztalta, hogyha egy párnával többet tesz a feje alá, kitűnően kilát. Csodálta a csillagok fényét, és az abból áradó nyugalmat, amire legalább olyan jó elaludni, mint egy kellemes dorombolásra.

Ám, ezen az augusztusi késő estén, már félálomban szundikálva, hirtelen megzavarta valami a nyugalmat. Jól mű-

ködő macskareflexével még ebben a bóbiskoló állapotban is érzékelte a mozgást. Felpattantak szemhéjai, pupillája kitágult, és tátva maradt szájjal nézte, ahogy néhány csillag lezuhan az égboltról. Izgatottan rúgta le a takaróját, és párnái tetejére szökkent.

– Justin! Roger! Keljetek fel! Leesett néhány csillag! Ideestek nem messze, láttam. Gyertek, keressük meg őket! Lesznek saját csillagaink! – pattant fel izgatottan az ágyból. Roger a váratlan gyors mozgástól azonnali macskajedtséggel szökkent talpra, zöld szemei belefűrődtek a sötétbe, hosszú hátszőreit felborzolta, és még fekete farka is használt üvegmosó kefeként meredezett a plafon felé. Majd egy pillanat múltán ugyanolyan sebességgel váltott vissza ernyedt testtartásra.

– Nyugi, ezek csak hullócsillagok, augusztus van kedvesem!

– mondta megnyugtató dorombolással, és már mászott is vissza kedvenc fekete takarója alá.

– Mi az, hogy „csak hullócsillagok”? A csillagoknak az égen a helyük. Miért esnek le? – fordult a Kis Vörösmacska még mindig izgatott tekintettel immár Justin felé, aki a nagy zajra szintén felült ágyában.

– Erre pontosan tudok neked válaszolni – köszörülte torkát a nagy cirmos.

– Ezek nem csillagok, hanem az űrből lezuhanó apró kövek, általában jobban kedvelt nevükön meteorok, amik zuhanás közben felforrósodnak és ettől olyan izzó sárga a színük – magyarázta Justin némi felsőbbbségtudattal a hangjában. – Olvastam a palota könyvtárában róluk – jelölte meg gyorsan tudásának forrását, mert mégsem szeretne volna, ha nagyképűnek tartják a többiek.

– Minden augusztusban potyognak, mint fagyott madár a fáról – fűzte hozzá Roger – csak eddig nem vetted észre, mert úgy megszoktad tömni esténként a bendőd, hogy amint vízszintesbe kerülsz, elalszol. Próbáld meg most is! Tegyük el magunkat holnapra, mert a palotában reggeltől estig nagy muri lesz. Macska Maharadzsa nyárbúcsúztatót rendez és az összes barátunk ott lesz, így mi sem késhetünk el róla!

Ezután Roger, hogy mondandójának nyomatékot adjon, összegömbölyödött, smaragdzöld szemét tüntetőleg behunyta. Justin is fejére húzta takaróját, de még halkán odasúgta a legifjábbnak. – Nekem is nagyon tetszenek a hullócsillagok. Macska Maharadzsa sokat tud róluk mesélni. Jó éjszakát!

A Kis Vörösmacska jobb hátsó lábával mélán megvakarta a füle tövét, majd elrendezte párnáit, de azért próbálta nyitva tartani a szemeit, hátha lát még néhány lefelé tartó csillagot, és kifigyelheti, hogy hová esnek. – Justin mindent tud, de ezt lehet, hogy mégsem jól tudja. Biztos, hogy csillagok lesznek ezek, és nem holmi közönséges kövek. Milyen jó is lenne találni egyet. Akkor lehetne saját csillagom! – gondolta, és egy perc múlva már aludt is.

Másnap reggel hamar összekapták magukat a macskák, és sietős léptekkel haladtak a palota felé, ahonnan már vidám hangok szűrődtek be az erdőbe. A nagy nyárbúcsúztatót – macskaemlékezet óta – a Maharadzsa családja minden évben megrendezte. Külhoni vendégek is

gyakorta érkeztek, de Macska Falva aprajánagyja is hivatalos volt rá. Éppen ezért találták ki, hogy míg az uralkodó a Nagy Palotában vendégül látja a felnőtteket, addig az ifjú Macska Maharadzsa rezidenciáján gyűlnek egybe a helybéli macska- és vendéggyerekek.

Fergeteges szórakozást nyújtott a palota kertjében felhalmozott sok játék, amelyek közt minden évben számos új és ismeretlen darab akadt, amiket a szomszédos uralkodók küldtek ajándékba csemetéikkel. A kertben hosszú asztalokon terítettek meg, amelyek egész nap roskadoztak az ízletesebbnél ízletesebb macskacsemegéktől.

Az idei ünnepségen azonban a Kis Vörösmacska mégsem tudta igazán jól érezni magát. Nagyon szeretett volna Maharadzsa barátjával négy szemközt beszélni, de a házigazdának számtalan te-

endője akadt, folyton elfoglalt volt, valaki mindig szóval tartotta. Délutánra már annyira türelmetlenné vált, hogy elhatározta lesz ami lesz, kicsit kivonja a forgalomból az ifjú herceget. A hátsó nagy tisztáson zajló, több fogós fogócska közben a Maharadzsa mellé lopakodott, és mikor az egy vidám kurjantással egy cakkos fülű, foltos macska után vetette volna magát, nemes egyszerűséggel elé tolt a fülvakarásra is használt jobb hátsó lábát. A hasraesés után gyorsan felsegítette barátját, és miközben porolgatta annak ünneplő kabátját, határozottan nekiszegezte kérdését. – Maharadzsa, Te tudod, hogy hová esnek le a hullócsillagok?

Barátja számára igencsak váratlan és meglepő volt a kérdés, így csak néhány másodpercnyi habozás után válaszolt.

– Azt hiszem igen, legalábbis hallottam már róla.

– Akkor mondd el nekem légyiszíves, most és nem majd! – kérte barátja karjába csimpaszkodva a kis macska. – Cserébe adok egy jó tanácsot a fogócskához! – hajolt közelebb és fogta halkabbra a hangját. – Amikor Te vagy az egyik fogó, a cakkos fülű után sose szaladj, mert Ő a leggyorsabb macska a faluban. Ha viszont mégis beéred, azonnal hasra vágja magát és azt kezdi rikoltozni, hogy elgáncsolad. Már velem is csinálta, pedig tudod, hogy én sosem gáncsolnék el senkit – folytatta, noha ebbe a kijelentésbe azért egy kissé belepirult.

Macska Maharadzsa elmosolyodott és elindult a kert legnagyobb fenyőfája felé. Egész kicsi korában anyukája ez alatt a fa alatt ücsörögve mesélt sokat, később pedig minden számára fontos döntést itt magyarázott el neki, úgy ahogy vele is tették a